

VASADI PÉTER

Korszerűtlen

*Kék szemeivel hidegen pásztázza a világot
a kis, kedves, törékeny, hidrogénszőke pokol.
Nem keres az ilyen szem. Átlát és meg-
rabol.
Az ilyen kéz nem tud simogatni. Ujjai karperecek.
Az lát, aki átnéz a szemén. Tapintani távolítva
lehet. Bírni sehogy. Élni akarj.*

Vendég a kupében

*Átlátszó volt és szemben ült velem.
Attól fogtam gyanút, hogy úszott a vonat.
Nem csattogott. Semmi kilengés.
És jobbra-balra víz. Mégis, a kerekek.
A vészfék. A mozdonyfüst előlről.
Álca a szó, sugallta zárt ajakkal.
Hangzat csupán vagy az sem.
Szó az, melynek fogalmon túli teste van.
S ettől még érthetetlen is.
E túliság — erő. Fény és esszencia.
Mi az, hogy érteni?... S a szerelvény suhan.
Legtöbben, mondta, nem beszélnek,
csak várnak hanglesen... S mosolygott
mint aki almába készül beléharapni.
Én mintha Napba néznék, hunyorogva
ráfelelem: mivel az értelem homálytól
homályig ér, ugye?... Igen, de csak
ha eltűnőben is szó marad a szó.
És táncosan nyújtózkodott, az ablakot le-
húzta s visszaszólt: személy vagy, érted?
Nem értelem... És földobott egy gömbezüstöt
könyvedén: személyed mondja ki a szót*

*a szó meg létezésedet.
Az értelem csak azt: mit s hogyan?
Most láttam meg szemét, ilyen közelről:
segítsetek, szemlélni két pontban izzó
végtelent... Iszonyú, igen.
Szép szája csukva volt.
Haj-lángolás fején.
Egy édes nőbe oltott karcsú férfi
így búcsúzott: te lüktetsz, nem a szív.*

Vagy — vagy

*Nem minden csönd az övé.
Némelyikben hosszú test
csúszik, s-ábrákat írva
homokba. Még déliesen
zúg benned a fenyőerdő
de a csönd egyszerre meg-
szorul nyakadon: rejtélyes
ugrással terem itt a bűn
és megölel. A másik csönd-
ben egy Halott kétfelé
tárja ki karját. Nem
ölelhet, fára szögezték.
Mégis csapatban gyűlnek
köréje a bölcsek, kikben
a tudást alázat öli meg.
S bohócsipkával fejükön
a szentek. És a soványak
birkák gyapja alatt is
szerelemtől dideregve.
Nem minden csönd az övé.*